

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **GEBRÜDER WEISS, spol. s r. o.**, IČ: 44795092, se sídlem Průmyslová 477, 252 61 Jeneč
zastoupena JUDr. Borisem Vacou, advokátem se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j.: 11442-3/2015-900000-304.7,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci a dosavadního průběhu řízení

1. Žalobkyně se žalobou před tímto soudem domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně (dále jen „celní úřad“) ze dne 9. 1. 2014, č. j. 1258/2014-650000-21, a toto rozhodnutí potvrdil. Celní úřad uvedeným rozhodnutím zrušil platnost vývozního celního prohlášení ze dne 6. 8. 2013 evidovaného pod č. 13CZ6500002EJUJBP9, kterým propustil zboží do celního režimu trvalý vývoz a určil lhůtu k výstupu zboží do 16. 8. 2013. Důvodem zrušení byla skutečnost, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz o výstupu zboží ve smyslu čl. 796da odst. 4 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí celní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kodeks Společenství nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodeks Společenství (Úř. věst. L 253 11.10.1993, s. 1) ve znění změny provedené nařízením Komise (ES) č. 312/2009 (dále jen „prováděcí předpis“). Výstup zboží nebyl potvrzen ani sdělením „výsledky kontroly při výstupu“ podle čl. 796da odst. 1 prováděcího předpisu.

2. Žalobkyně se proti rozhodnutí celního úřadu bránila odvoláním. Navrhla tzv. alternativní důkaz o výstupu zboží – kopii prohlášení společnosti SHANGHAI KOSTAL-HUAYANG AUTOMOTIVE Co., Ltd., ze dne 8. 1. 2014 a kopii e-mailové korespondence mezi žalobkyní a společností Weiss Rohlig-China Co., Ltd., a Röhlig Deutschland GmbH & Co., ze dne 7. a 8. 1. 2014, které předložila až v řízení o odvolání.
3. Žalovaný navržené důkazy vyhodnotil ve smyslu čl. 796da odst. 4 prováděcího předpisu jako nedostatečné. Uvedené ustanovení uvádí taxativní výčet a formální vlastnosti alternativního důkazu o výstupu zboží. Alternativním důkazem ve vztahu k příjemci zboží, kterým byla společnost Shanghai Kostal-Huayang Automotive Co., Ltd., mohla být v souladu s čl. 796da odst. 4 písm. a) prováděcího nařízení pouze kopie dodacího listu podepsaného nebo ověřeného příjemcem mimo celní území Společenství, takový doklad však žalobkyně nepředložila. Pokud jde o první z předložených „dokladů“, dle žalovaného vykazoval celou řadu nedostatků, které přesvědčivost tohoto důkazního prostředku oslabují a vylučují splnění požadavků čl. 796da odst. 4 písm. a) prováděcího předpisu. Jde o tyto nedostatky: otisk razítka v předložené kopii dokladu nese název SHANGHAI KOSTAL-HUAYANG AUTOMOTIVE ELECTRIC Co., Ltd., nebylo proto jasné, zda jde o tutéž společnost, její zkrácený název, nebo zcela odlišný právní subjekt, což žalobkyně nijak nevysvětlila ani nedoložila; z obsahu dokladu vyplývá, že se jedná jen o formu jednostranného „čestného prohlášení“ příjemce zboží, které nemůže vyhovět požadavkům citovaného ustanovení prováděcího nařízení. Nad rámec těchto nedostatků žalovaný dále upozornil i na další nedostatky: u otisku razítka absentuje podpis příjemce zboží, což způsobuje nedostatek potřebné autorizace; žalobkyně předložila černobílý sken pouhé kopie prohlášení nepřilíží vysoké grafické úrovni, který je velmi snadno pozměnitelný. Dle žalovaného je *prima facie* zřejmé, že text dokladu, včetně data (údajného) obdržení zboží, je psán odlišným typem písma a velikosti, než dva klíčové údaje, které by mohly teoreticky umožňovat ztotožnění zboží z tohoto dokladu se zbožím z vývozního celního prohlášení, tj. číslo faktury a údaj o čísle AWB (nákladového listu), a které dle názoru žalovaného byly do tohoto dokladu vloženy dodatečně. Doklad sám byl tedy zjevně nepřipustně upravován, a proto jej žalovaný jako důkaz odmítl.
4. Pokud jde o druhý z předložených důkazů, žalovaný uvedl, že e-mailová komunikace sice demonstruje postup pro získávání alternativních důkazů a svědčí o komunikaci žalobkyně s dopravci, nicméně neodpovídá čl. 796da odst. 4 písm. a) prováděcího předpisu a není způsobilá osvědčit objektivní skutečnosti spojené s výstupem zboží z celního území Společenství. Obsahuje toliko subjektivní vyjádření, týkající se pochybení při administraci vývozu zboží.
5. Žalovaný proto dospěl k závěru, že navržené důkazní prostředky nevyhovují náležitostem dokladu podle čl. 796da odst. 4 prováděcího předpisu a ani ve svém souhrnu nepodávají dostatečný a uspokojivý důkaz, že zboží skutečně opustilo celní území Společenství. Nadále tedy platí domněnka podle čl. 796e odst. 2 prováděcího předpisu, že zboží neopustilo celní území Společenství. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II. Stručné shrnutí žalobních námitek

7. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci, kdy dostatečně nepřihlédl k žalobkyní tvrzeným skutečnostem a předloženým důkazům.
8. V první žalobní námitce žalobkyně tvrdila, že žalovaný postupoval při hodnocení předloženého alternativního důkazu v rozporu se zásadami daňového řízení upravenými v § 8 a § 102 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), protože předložený doklad prokazující uskutečnění vývozu zboží posuzoval striktně formalisticky bez souvztažnosti k ostatním skutečnostem a předloženým dokladům. Neztotožnila se se závěrem žalovaného, že se jednalo pouze o jednostranné potvrzení. Forma ani obsah nejsou právními předpisy nijak předepsány, jedná se v podstatě o jakýkoliv doklad potvrzující dodání zboží příjemci, bez ohledu na to, je-li jako dodací list výslovně označen či nikoliv. Účelem tohoto dokladu je prokázání realizace dodání zboží příjemci a doklad, který předložila je zcela dostatečný – vyplývá z něj dodání zboží specifikovaného fakturou. Potvrzení čínským příjemcem navíc jasně prokazuje, že zboží celní území Společenství opustilo.
9. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítla, že předložený doklad vystavoval čínský příjemce, nikoliv ona. Tento doklad předložila žalovanému v podobě, v jaké jej obdržela od příjemce. Nemá vědomost o tom, zda jde v případě označení subjektu na otisku razítka o chybu v psaní nebo o zkratku užívanou dle místních zvyklostí, v každém případě je ale přesvědčena, že se jedná o tentýž subjekt a žádný rozpor neshledala. Pokud měl žalovaný pochybnosti o výstavci tohoto dokumentu, měl žalobkyni vyzvat k doplňujícímu vysvětlení. Přestože žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že není zřejmé, kdo daný dokument vystavil, bez jakéhokoliv zdůvodnění uzavřel, že se nejedná o doklad vystavený příjemcem zásilky.
10. Žalobkyně v této souvislosti dále namítla obecnou komplikovanost zajišťování jakýchkoliv dokladů od třetích stran v daném místě, tím spíše od správních orgánů, které nejsou povinny poskytovat žalobkyni jakékoliv informace. V průběhu řízení opakovaně žádala dotčený zahraniční celní úřad prostřednictvím svých smluvních partnerů o doklad prokazující proclení zásilky na vstupu, který by postavil na jisto, že zásilka byla řádně vyvezena. To se ji podařilo teprve 11. 8. 2015 (*téměř měsíc před podáním žaloby – pozn. soudu*). Proto podala dne 1. 9. 2015 návrh na obnovu řízení. Potvrzení celního úřadu v Šanghaji a jeho ověřený překlad, jakož i e-mailovou komunikaci žalobkyně s dopravcem zboží ze dne 11. 8. 2015 připojila k žalobě.
11. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně uvedla, že jí není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru o nepřípustném dodatečném upravování textu dokladu. Je-li tomu tak pouze na základě toho, že část textu je psána jiným písmem, pak tento závěr dle žalobkyně nemůže obstát. Stejně tak by mohlo být argumentováno ve vztahu k textu rozhodnutí celních úřadů, kdy je rovněž používána různá velikost, tloušťka či typ písma.
12. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí celního úřadu.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se ve svém vyjádření se žalobními námitkami neztotožnil. Nesouhlasil s názorem žalobkyně, že lze předložit v podstatě jakýkoliv doklad potvrzující dodání zboží příjemci a vysvětlil smysl a účel článku 796da odst. 4 prováděcí předpisu. Alternativní důkaz musí

být dostatečný a uspokojivý, materiálně musí splňovat závažnost důkazu, který je třeba předložit, aby mohl spolehlivě a přesvědčivě nahradit sdělení „výsledky kontroly při výstupu“. Nejde vůbec o formu, resp. označení listu, ale o materiální obsah takového důkazního prostředku, přibližující důkazně takový list nepoměrně více k dotčené vývozní operaci.

14. Pokud jde o identifikaci výstavce prohlášení, žalovaný má za to, že naprosto oprávněně a srozumitelně vyjádřil své pochybnosti, neboť právě otisk razítka a název čínské společnosti jsou jedinými údaji identifikujícími výstavce dokladu a tyto údaje nejsou shodné. Žalobkyně tento rozdíl nijak nevysvětlila, proto jde tento doklad k její tíži. Dodal, že prohlášení má neobvykle strohou podobu, neboť není vyhotoveno ani na hlavičkovém papíře, neobsahuje logo či bankovní spojení, atd. Přestože takové náležitosti nejsou obligatorní, nepřispívají k přesvědčivosti předložené listiny. Na to nemůže mít vliv ani tvrzení žalobkyně, že příslušný doklad již v takové podobě obdržela, neboť je to ona, koho tíží důkazní břemeno. Žalovaný se dále ohradil, že nikdy nevyslovil závěr o tom, že příjemce zásilky uvedený doklad nevystavil. Dále poukazuje na nemístnost tvrzení žalobkyně, že jí měl v případě svých přetrvávajících pochybností dále vyzyvat.
15. Dále žalovaný uvedl, že oprávněné pochybnosti v něm předložený doklad vzbudil i stran grafického provedení textu, tj. typu a velikosti písma., kdy dokonce vyvolával podezření, že byl dodatečně nepřipustně upravován. Pokud žalobkyně obdržela tento doklad v jiné podobě, např. v originále, v listinné kopii nebo jeho sken zaslaný e-mailem od příjemce zboží, je její odpovědností, v jaké formě jej správním orgánům předloží, přičemž čímž horší forma, tím více jde k tíži předkladatele. Za kuriózní pak označil žalovaný srovnání žalobkyně této listiny s rozhodnutími celních úřadů, která také používají různou velikost či tloušťku písma.
16. Uvedl, že celní úřad nijak nepochybil, když po podání odvolání žalobkyni nevyzval k doplnění dalších důkazních prostředků a věc předložil žalovanému. Pokud nemá odvolání náležitosti podle § 112 odst. 1 daňového řádu, postupuje celní úřad vydáním výzvy podle § 112 odst. 2 daňového řádu. Náležitosti odvolání je sice také označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání, avšak pokud žalobkyně plní nedostatečně důkazní břemeno ke svým odvolacím tvrzením a nedokládá dostatečné důkazní prostředky, tato okolnost nebrání řádnému projednání věci ve smyslu § 112 odst. 2 daňového řádu. Neunesení důkazního břemene případně vede k zamítnutí odvolání, nikoliv zastavení řízení pro neodstranění vad odvolání. Žalobkyně byla v průběhu řízení před celním úřadem k prokázání výstupu zboží z území Společenství řádně vyzvána, aniž však na výzvu jakkoli reagovala.
17. V předchozích případech žalobkyně v reakci na výzvu předložila příslušné doklady a celní úřad po jejich posouzení vývozní celní prohlášení nezrušil. Celní úřad žalobkyni vyzval k předložení alternativního důkazu o výstupu zboží, na což však žalobkyně nereagovala, a celní úřad proto vývozní celní prohlášení svým rozhodnutím zrušil. Navíc ani skutková totožnost všech případů není zřejmá, neboť v dotčených případech mohly být jiné skutkové okolnosti. Žalobkyně ani nedokládá, že dotčené předchozí dovozní případy skutečně byly celním úřadem řádně uzavřeny pro alternativní prokázání výstupu zboží z území Společenství a že nedošlo ke zrušení vývozního celního prohlášení; to žalobkyně pouze tvrdí. I kdyby však zcela došlo k rozdílu ve smyslu § 8 odst. 2 daňového řádu, bylo by to v posuzovaném případě nerozhodné. Pokud by rozhodnutí nemělo obstát, pak pro svoji vlastní nezákonnost, nikoli jen pro rozpor s jiným rozhodnutím téhož celního úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

18. Dále se vyjádřil k novým návrhům důkazů předloženým společně se žalobou, tedy se k nim může vyjádřit poprvé. Ke kopii e-mailu ze dne 11. 8. 2015 (dále jen „e-mail“) konstatoval, že obsahuje pouze stručnou komunikaci mezi zaměstnancem žalobce a přepravcem, týkající se dokladu, který by obsahoval otisk razítka čínských celních orgánů. Samostatně tento e-mail není způsobilý prokázat výstup zboží z celního území Společenství, neboť obsahuje pouze obecnou komunikaci, nikoli konkrétní data, nadto nejde vůbec o doklad odpovídající čl. 796a odst. 4 prováděcího předpisu. Tato komunikace ani není vedena o samotném vývozu dotčeného zboží, ale jen o dodatečném zajištění dokladu, nemá tedy žádnou vypovídací hodnotu (nadto žalovaný ponechává stranou otázku, že obecně může být vždy takováto elektronická komunikace vytvořena účelově). K „Potvrzení celního úřadu v Šanghaji-ověřený překlad“ (dále jen „potvrzení“) uvedl, že by mělo jít o doklad vystavený čínskými celními orgány v Šanghaji. Po formální stránce by bylo možné podřadit tento doklad pod doklad podle článku 796da odst. 4 písm. d) prováděcího předpisu, z materiálního hlediska však obsahuje pouze 4 shodné údaje (země vývozu, částku, hrubou hmotnost a čistou hmotnost). Na základě dalších údajů však ztotožnění zboží z potvrzení se zbožím z vývozního celního prohlášení již provést nelze (odlišný deklarant, číslo celní deklarace, nákladový list, apod.), a další údaje jsou dokonce v přímém rozporu (jako příjemce zboží je na str. 6 potvrzení uvedena společnost Shanghai Keshida-Huayan Qiche Diaqi, tedy příjemce zboží zcela odlišný od deklarovaného příjemce zboží ve vývozním celním prohlášení, dále například odlišné zařazení zboží pod jiný zbožíový kód, rozdělení na tři místo původních dvou položek, různé hodnoty „zdanitelných částek“ na str. 4 a 5 potvrzení). Dospěl tak k závěru, že dotčené zboží nelze na základě předloženého potvrzení ztotožnit se zbožím z vývozního celního prohlášení a ani potvrzení tak výstup zboží z celního území Společenství nepotvrzuje. Z předloženého dokladu, opět zaslaného elektronicky, nikoliv v originále, je zřejmé, že překlad potvrzení vychází z prosté kopie čínského dokumentu, kde již jen předpokládaná razítka čínských celních orgánů jsou zcela neznatelná, nerozlišitelná a pouze černobílého provedení (srovnej barevný převaz překladu potvrzení na titulní a zadní straně spolu s barevnými razítky tlumočnice vs. černobílá kopie převázaného potvrzení spolu se zcela nečitelnými razítky). O možné úpravě takového dokumentu předkládaného tlumočnicki v pouhé prosté kopii platí vše výše uvedené.
19. Žalovaný setrval na svém názoru, že žalobkyní předložené listiny byly nedostatečné pro prokázání výstupu zboží z území Společenství.
20. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

21. Žalobkyně podala repliku ze dne 26. 11. 2015, na kterou reagoval žalovaný duplikou ze dne 8. 2. 2016. V obou těchto podáních se účastníci řízení ke tvrzením toho druhého obecně vyjádřili tak, že pouze opakuje dosud uvedené argumenty. Žalobkyně se dále v replice vyjádřila k hodnocení žalovaného k posléze předloženému potvrzení celního úřadu v Šanghaji. K tomu uvedla, že žalovaný jej hodnotil částečně zavádějícím způsobem, částečně nepřesně a ve zbytku nepravdivě. Číslo nákladového listu se totiž shoduje s číslem ve vývozních dokladech. Žalobkyně z opatrnosti současně s replikou předložila dotčené nákladové listy Master Air Waybill č. 99933071533 a House Air Waybill č. 2899436865. I z těchto dokladů je tak dle jejího názoru zřejmé, že zboží bylo převzato k letecké přepravě a doručeno příjemci do místa určení v Číně. Žalobkyně rovněž předložila nové potvrzení příjemce o dodání zboží ze dne 6. 11. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

22. Samotný rozdíl v názvu společnosti vysvětlila žalobkyně tak, že byl přepsán z čínských znaků do latinky, kdy se nejčastěji používají buď tzv. pinyin (který slouží k zachycení výslovnosti čínských znaků) nebo Wade-Gilesova transkripce (v anglicky mluvících zemích), a proto má za to, že došlo k rozdílnému označení společnosti. Rozhodující však je, že jde o přepis z totožných čínských znaků označující jednu společnost.
23. Pokud žalovaný namítal, že zboží bylo na předloženém dokladu rozděleno na tři položky oproti původním dvěma, žalobkyně sice uznala, že tomu tak je, nicméně dvě z položek jsou zcela shodné a celkové počty kusů totožné s vývozním celním dokladem. Dodala, že předložená listina existuje pouze v předložené podobě, tj. v elektronické černobílé kopii, neboť celní úřad v Šanghaji celní výměr vystavuje pouze v elektronické formě.
24. Žalovaný v duplice upozornil na vnitřní rozpor v argumentaci žalobkyně, pokud jde o tvrzení, že celní úřad v Šanghaji vydává potvrzení pouze v elektronické podobě, neboť z předloženého dokladu je zřejmé, že obsahuje špatně rozeznatelné otisky razítek a dalších grafických prvků. To jednoznačně svědčí o převedení jiného „originálního dokladu“ do této žalobkyní předkládané podoby kopie dokladu. K tomu dodal, že žalobkyně nedoložila ani jediný originál v jeho elektronické verzi a dokládala pouze kopie a scan údajných originálů autorizovaných až datovou schránkou žalobkyně nebo razítkem na úředním překladu.
25. Doklady, které žalobkyně přiložila až k replice, žalovaný rovněž vyhodnotil jako nedostatečné, neboť nové potvrzení příjemce ze dne 6. 11. 2015 trpí stejnou vadou, jako to původní, a sice že materiálně jde opět o pouhé jednostranné prohlášení, které kromě toho bylo vyhotoveno až dodatečně. Připomněl, že v dotčeném typu celního řízení musí žalobkyně své důkazní břemeno unést již v řízení před celními orgány a v soudním řízení platí § 75 odst. 1 s. ř. s., kdy soud rozhoduje dle stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Celní orgány nemají povinnost zjistit skutečný stav věci, tj. že zboží neopustilo celní území Společenství. Relevantní tedy je pouze to, zda byly naplněny podmínky, aby mohly mít celní orgány po marném uplynutí lhůty 150 dnů od propuštění zboží oprávněně za to, že zboží celní území Společenství neopustilo. Nelze dost dobře dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného proto, že žalobkyně z důvodů na své straně nepředložila v řízení před celními orgány žádné relevantní důkazní prostředky, které předkládá až nyní před správním soudem.
26. V triplice ze dne 22. 2. 2016 pak žalobkyně odkázala v plném rozsahu na své předchozí tvrzení. Námitky proti předloženému alternativnímu důkazu byly žalobkyni sděleny až v rozhodnutí, kterým bylo řízení pravomocně skončeno, proto neměla možnost se k výhradám žalovaného vyjádřit. Jelikož žalovaný na svých námitkách trval, předložila listinné důkazy, které je vyvracejí a potvrzují tvrzení žalobkyně o výstupu zboží z EU.

V. Ústní jednání

27. Žalobkyně požadovala ve věci nařízení ústního jednání, které soud nařídil na den 27. 6. 2018. Při jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních tvrzeních a procesních návrzích. Žalobkyně navrhla v žalobě provedení důkazu rozhodnutím celního úřadu a napadeným rozhodnutím žalovaného. Soud tyto důkazy neprovedl, neboť jsou součástí správního spisu, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, jejich provedení by tak bylo nadbytečným.

28. Žalobkyně rovněž v žalobě navrhla důkaz ověřeným překladem potvrzení celního úřadu v Šanghaji ze dne 11. 8. 2015, včetně doprovodné e-mailové komunikace. Dále společně s replikou ze dne 26. 11. 2015 předložila soudu z opatrnosti další návrhy důkazů: ověřené překlady nákladových listů k letecké dopravě House Air Waybill č. 2899436865, a Master Air Waybill č. 99933071533, a dále ověřený překlad potvrzení příjemce zboží ze dne 6. 11. 2015. Těmito návrhy důkazů se žalobkyně hodlala prokázat, že zboží bylo převzato k letecké přepravě a doručeno příjemci do místa určení v Číně. Soud ani tyto důkazy neprovedl, neboť vychází ze skutkového a právního stavu, který tady byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), byť to na druhou stranu nebrání soudu dokazování zopakovat, nebo dokonce doplnit (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Rozhodnutí žalovaného je však založeno na tom, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, že zboží propuštěné do celního režimu skutečně vyvezla v souladu s celním prohlášením. Pokud žalobkyně tuto svou důkazní povinnost v řízení před celními orgány nesplnila, nemůže pak již rozhodnutí žalovaného, který z tohoto stavu vycházel, následně zpochybňovat až v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopvat provedení důkazů, které již mohla a měla uplatnit v daňovém řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže a ani nemá nahrazovat daňové řízení a žalobkyně nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí.
29. Lze tak shrnout, že soud neprovedl tyto důkazy, neboť je žalobkyně mohla a měla navrhnout již v řízení před celními orgány, kde měl tento důkaz sloužit zjevně k prokázání skutečností, o kterých byla žalobkyně ze strany celních orgánů dostatečně informována (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, čj. 2 Afs 35/2009-91, zejména body 41 a 43, dále rozsudek ze dne 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009-232, rozsudek ze dne 4. 6. 2015, čj. 7 Afs 99/2015-27, obdobně rovněž usnesení RS NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Ve zbytku se jedná o doklady, které jsou součástí správního spisu, a proto je jejich provedení nadbytečné.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
31. Žaloba není důvodná.
32. Ze správního spisu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, všech podání účastníků řízení a ústního jednání vyplývá, že žalobkyně podala dne 6. 8. 2013 vývozní doprovodný doklad, který byl zaevidován pod č. 13CZ6500002EJUJBP9, k vývozu zboží označeného jako „elektrické komponenty, 15 nákl. kusů“ a „elektrické komponenty, baleno u pol. 1“, o hrubé hmotnosti 1098 kg. Toto zboží mělo být leteckým způsobem vyvezeno přes celní úřad výstupu v Německu do Číny. Z obsahu tohoto dokumentu dále vyplývá, že vývozcem a zároveň deklarantem byla česká obchodní společnost KOSTAL CR, spol. s r. o., zástupcem osoby podávající souhrnné prohlášení je žalobkyně a dovozcem čínská společnost SHANGHAI KOSTAL-HUAYANG AUTOMOTIVE. Celní úřad vývoz schválil propuštěním do celního režimu „trvalý vývoz“ a stanovil lhůtu k poslednímu dni vývozu na 16. 8. 2013.

33. Ze shodných tvrzení účastníků řízení se podává, že při kontrole výstupu zboží z území celní úřad neobdržel v předepsané lhůtě 90 dnů sdělení, které příslušné unijní předpisy formálně označují jako „výsledky kontroly při výstupu“, proto byla žalobkyně následně vyzvána v souladu s článkem 796da odst. 1 prováděcího předpisu, aby uvedla datum, kdy zboží opustilo celní území Společenství a celní úřad, kde zboží opustilo celní území Společenství. Výzva ji byla doručena dne 4. 11. 2013. Následně dne 19. 12. 2013 celní úřad vyzval žalobkyni podle § 32 daňového řádu k předložení alternativního důkazu o výstupu zboží, k čemuž jí stanovil lhůtu 15 dnů. Vzhledem k tomu, že tento doklad nepředložila a výstup zboží nebyl potvrzen sdělením „výsledky kontroly při výstupu“, vydal celní úřad dne 9. 1. 2014 rozhodnutí o zrušení vývozního celního prohlášení.
34. Proti rozhodnutí celního úřadu podala žalobkyně odvolání, kdy hlavním odvolacím důvodem bylo tvrzení, že zboží vystoupilo z celního území Společenství; k tomu předložila návrh alternativního důkazu o výstupu zboží – potvrzení od příjemce zboží ze dne 8. 1. 2014, a e-mailovou komunikaci ze dne 7. a 8. 1. 2014 mezi žalobkyní a společností Röhlig Deutschland GmbH & Co. a společností Weiss-Rohlig China Co., Ltd.. Jak již bylo řečeno, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl s odůvodněním, že předložené návrhy důkazů byly nedostatečné a nepodařilo se tak vyvrátit negativní domněnku podle článku 796e prováděcího předpisu.
35. Soud vyšel z následující právní úpravy:
36. Podle čl. 796da odst. 1 prováděcího předpisu, *jestliže do 90 dnů od propuštění zboží do režimu vývozu neobdrží celní úřad vývozu sdělení „výsledky kontroly při výstupu“ podle čl. 796d odst. 2, může celní úřad vývozu v případě potřeby požadovat od vývozce nebo deklaranta, aby uvedl datum, kdy zboží opustilo celní území Společenství, a celní úřad, kde zboží opustilo celní území Společenství.*
37. Odstavec 2 téhož ustanovení stanoví, že *vývozce nebo deklarant může z vlastní iniciativy nebo na základě žádosti podané v souladu s odstavcem 1 informovat celní úřad vývozu, že zboží opustilo celní území Společenství, přičemž uvede datum, kdy zboží opustilo celní území Společenství, a celní úřad výstupu, kde zboží opustilo celní území Společenství, a požádat celní úřad vývozu, aby výstup potvrdil. V tomto případě požádá celní úřad vývozu celní úřad výstupu o zaslání sdělení „výsledky kontroly při výstupu“ a celní úřad výstupu odpoví do 10 dnů. Pokud v případech uvedených v odstavci 2 celní úřad výstupu zboží nepotvrdí výstup zboží ve lhůtách stanovených v odstavci 2, celní úřad vývozu informuje vývozce nebo deklaranta. Ten může celnímu úřadu vývozu podat důkaz o tom, že zboží opustilo celní území Společenství. (odstavec 3).*
38. Podle téhož článku odstavce 4 prováděcího předpisu v předmětném znění *důkaz uvedený v odstavci 3 lze podat jedním z těchto způsobů nebo jejich kombinací:*
- a) *kopii dodacího listu podepsaného nebo ověřeného příjemcem mimo celní území Společenství;*
 - b) *dokladem o zaplacení nebo fakturou nebo dodacím listem řádně podepsaným nebo ověřeným hospodářským subjektem, jenž zboží dopravil z celního území Společenství;*
 - c) *prohlášením podepsaným nebo ověřeným společností, jež zboží vyvezla z celního území Společenství;*
 - d) *dokladem potvrzeným celními orgány některého členského státu nebo země mimo celní území Společenství;*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

39. Podle článku 796e téhož nařízení celní úřad vývozu potvrdí vývozci nebo deklarantovi výstup, pokud:

a) od celního úřadu výstupu obdržel sdělení „výsledky kontroly při výstupu“;

b) od celního úřadu výstupu v případech popsanych v čl. 796da odst. 2 sice neobdržel sdělení „výsledky kontroly při výstupu“ během 10 dnů, ale poskytnutí důkazu podle čl. 796da odst. 4 považuje za dostačující.

2. Jestliže celní úřad vývozu neobdržel po uplynutí lhůty 150 dnů ode dne propuštění zboží do režimu vývozu sdělení „výsledky kontroly při výstupu“ od celního úřadu výstupu ani uspokojivý důkaz dle čl. 796da odst. 4, může to celní úřad vývozu považovat za informaci o tom, že zboží neopustilo celní území Společenství.

3. Celní úřad vývozu informuje vývozce nebo deklaranta a celní úřad výstupu uvedený v celním prohlášení o zrušení platnosti vývozního celního prohlášení.

Celní úřad vývozu informuje celní úřad výstupu uvedený v celním prohlášení o přijetí důkazu podle odst. 1 písm. b).

40. V první a třetí žalobní námitce žalobkyně tvrdila, že návrhy alternativních důkazů, které předložila v řízení o odvolání, žalovaný příliš formalisticky vyhodnotil jako nedostatečné k prokázání, že deklarované zboží opustilo celní území Společenství. Podle žalobkyně postačilo předložit jakýkoliv doklad potvrzující dodání zboží příjemci bez ohledu na to, je-li výslovně označen jako dodací list, přičemž účelem tohoto dokladu je prokázání realizace dodání zboží příjemci. Část textu napsaný v předloženém prohlášení příjemce jiným písmem nemůže být důkazem o dodatečném upravování textu. Soud na její námitky nevěšel.

41. Podle § 8 odstavců 1 až 3 daňového řádu ve znění účinném v rozhodné době, tj. do 31. 12. 2015 *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přiblíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.*

42. Podle § 102 odst. 4 daňového řádu *v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce.*

43. Jak je zřejmé z výše citovaných ustanovení, prováděcí předpis zcela přesně stanoví, jaké dokumenty lze použít jako tzv. alternativní doklad o vývozu zboží. Žalovaný hodnotil listiny, které mu žalobkyně předložila s odvoláním.

44. Předně šlo o kopii listiny, z jejíhož textu v původním jazyce (angličtina) mělo vyplývat, že jde o sdělení společnosti, podepsané jako Shanghai Kostal-Huayang Automotive Co., Ltd., která potvrdila dodání zboží dne 13. 8. 2013 blíže označeného odkazem na fakturu a číslo nákladového listu. Prováděcí předpis v souladu s článkem 796da odst. 4 písm. a) ovšem v případě dokladů vystavených *příjemcem* zboží za alternativní doklad potvrzující výstup zboží z celního území Společenství akceptuje pouze kopii podepsaného a ověřeného *dodacího listu*. V daném případě tedy, pokud žalobkyně hodlala předkládat alternativní

důkaz vystavený příjemcem zboží, musel by daný doklad splňovat náležitosti uvedené v tomto článku.

45. Dodací list lze obecně chápat jako dokument, který dodavatel fyzicky přikládá k dodávce, aby mohla být provedena řádná přejímka zboží, slouží jako doklad o předání a převzetí zboží, vystavuje jej dodavatel zejména pro kontrolu, jaké zboží posílá, má fyzicky doprovázet dodávku. Náležitosti dodacího listu standardně obsahují tyto údaje: jméno a adresu kupujícího i prodávajícího, číslo dodacího listu, datum vyhotovení dodacího listu, číslo objednávky, na základě které byl vystaven, popis dodávky (specifikace zboží, množství, apod.). Tyto skutečnosti nelze z obsahu žalobkyní předložené listiny vyčíst. K ozřejmění, jakého zboží se tento dokument vlastně týká, by adresát potřeboval dále tam označenou fakturu a nákladový list. Tyto listiny žalobkyně však již nepřiložila, resp. nákladové listy přiložila teprve ke své replice v řízení před soudem. Zejména je ale již na první pohled zjevné, že předloženou listinu nelze považovat za dodací list, splňující podmínky alternativního důkazu ve smyslu čl. 796a odst. 4 prováděcího předpisu, po formální, ani materiální (obsahové) stránce.
46. Proto nemůže obstát ani obecná námitka žalobkyně, že žalovaný postupoval v rozporu s § 8 a § 102 odst. 4 daňového řádu. I kdyby po obsahové stránce bylo možno v daném případě ve vzájemné souvislosti vyhodnotit předložený doklad (prohlášení příjemce) a číslem označenou fakturu a nákladový list tak, že jde o totéž zboží, které žalobkyně deklarovala ve vývozním celním prohlášení (což v daném případě ani nelze, protože jak již soud uvedl, žalobkyně tyto dva další dokumenty, na něž listina odkazuje, nepřiložila a nevyplývají ani ze správního spisu, který měl soud k dispozici), nesplňoval by tento doklad požadavky na formu dokladu, přičemž tento požadavek není samoučelný, ani příliš formalistický, jak tvrdila žalobkyně, nýbrž zcela odůvodněný. Požadavkem na to, že v daném případě musí jít o náhradní důkaz ve formě dodacího listu, resp. jeho kopii, je totiž explicitně nastavena důkazní síla takového dokladu, který mohou ještě celní orgány akceptovat v případě, že nedošlo ke sdělení výsledku kontroly při výstupu, aby nevznikly pochybnosti o uskutečnění vývozu. Je na vývozci, aby si v zájmu své vlastní podnikatelské jistoty takový doklad obstaral, anebo zajistil jeho dodání smluvním partnerem. Jakákoliv jiná forma průkazu dodání zboží od *příjemce*, včetně prostého prohlášení příjemce, že zboží obdržel, není dostatečná a prováděcí předpis ji ani neumožňuje. V opačném případě by toto ustanovení prováděcího předpisu bylo nadbytečné, neboť by vývozce v případě takových nesrovnalostí (ať již úmyslně nekalých nebo jen nedbalých) dodací listy k přepravě nepředkládal a případné pochybnosti celních úřadů by mohl zpětně zhojit dodatečným prostým prohlášením údajného příjemce zboží, že vše proběhlo tak, jak vývozce uvedl v celním prohlášení. Současně by takový přístup rovněž bránil účinné celní kontrole pohybu zboží mezi EU a třetími zeměmi. K tomu zjevně tato úprava nesměřovala. Naopak je z ní zřejmé, že jedním z jejích cílů bylo zabránit nebo alespoň ztížit machinace vývozců v této oblasti. To vyplývá z posledního – osmého odůvodnění nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, podle kterého *při přijímání prováděcích opatření k tomuto kodexu je třeba věnovat nejvyšší pozornost tomu, aby se zabránilo jakýmkoliv podvodům nebo nesrovnalostem, které by měly nepříznivý dopad na obecný rozpočet Evropských společenství*, což v souladu s druhým odůvodněním věty před středníkem prováděcího předpisu platí i pro vydání prováděcích předpisů v celní oblasti.
47. Proto soud nesdílí ani přesvědčení žalobkyně, že bylo možno předložit *jakýkoliv* doklad potvrzující dodání zboží příjemci, bez ohledu na to, je-li jako dodací list výslovně označen.

48. Lze tak učinit dílčí závěr, že listina předložená žalobkyní není kopií dodacího listu ani po obsahové, ani po formální stránce, ale prostým jednostranným „čestným“ prohlášením o tom, že někdo něco někdy obdržel. Žalovaný proto právem dospěl k závěru, že taková listina nesplňuje požadavky článku 796da odst. 4 písm. a) prováděcího předpisu a proto na ni nevešel.
49. Žalovaný měl nadto pochybnosti i o tom, zda toto potvrzení opravdu vystavila společnost Shanghai Kostal-Huayang Automotive Co. Ltd., neboť na konci jejího textu je sice uvedena, ale listina je opatřena razítkem SHANGHAI KOSTAL-HUAYANG AUTOMOTIVE ELECTRIC Co. Ltd. Nad rámec těchto důvodů žalovaný zpochybnil věrohodnost listiny i tím, že u razítka nebyl připojen žádný podpis, který by společně s otiskem razítka řádně listinu autorizoval, a dále tím, že rozhodné údaje – číslo faktury a číslo nákladového listu – které měly individualizovat toto prohlášení, byly vepsány jiným typem a velikostí písma. V této souvislosti žalovaný pojal pochybnosti o tom, že byly uvedeny současně s vystavením této listiny a dospěl k závěru, že naopak, byly vepsány dodatečně. Stejně pochybnosti vzbuzuje tato listina i z pohledu soudu a jeví se mu tak, že vystavující společnost (ať už jí byla ta, jejíž název je uveden na konci textu, nebo ta, jejíž otisk razítka byl připojen) měla připravené blanketní potvrzení, které si mohla žalobkyně doplnit dle potřeby sama. Tomu by nasvědčovalo i rozložení řádků v textu, kdy byl ponechán dostatečný volný prostor za slovem „faktura“ (invoice), který umožňoval doplnění dalšího textu (jejího čísla, příp. dalších údajů). Soud však nehodlá o této skutečnosti jakkoliv spekulovat. Za rozhodnou považuje skutečnost, že předložená listina nesplňuje stupeň průkaznosti stanovený v prováděcím předpisu.
50. Za této situace považuje soud za nadbytečné zabývat se věrohodností této listiny, pokud jde o subjekt, který ji vystavil, či o to, zda byla upravována dodatečným vložím klíčových specifikačních údajů dle potřeby (třetí žalobní námitka), kdy polemika o těchto otázkách probíhala zejména v následně předkládaných podáních účastníků řízení v této věci (replika, duplika, triplika). I kdyby totiž nebylo o těchto skutečnostech žádných pochybností, stále by listina nenaplněovala požadavky zmiňovaného článku 796da odst. 4 písm. a) prováděcího předpisu, a ani klíčovou vlastnost dodacího listu, a to, že musí po celou dobu doprovázet zásilku. V daném případě byla totiž daná listina vydána až dodatečně na vyžádání žalobkyně, což vyplývá ze žalobkyní souběžně předložené elektronické komunikace s německými přepravci.
51. Soud proto přisvědčuje závěrům žalovaného, že jde o pouhé jednostranné prohlášení příjemce zboží, kterým se žalobkyni nepodařilo prokázat výstup zboží z celního území Společenství, a to bez ohledu na to, zda k němu ve skutečnosti došlo, či nikoliv. Předložením jednostranného prohlášení ze strany subjektu, o jehož skutečné identitě navíc panují rozpory s ohledem na obsažené údaje, nelze věrohodně prokázat tvrzený vývoz z celního území Společenství, a to i kdyby se opravdu uskutečnil.
52. *Zadruhé*, tj. pokud jde o předloženou e-mailovou komunikaci, žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil, že je z jejího obsahu patrná snaha žalobkyně opatřit si doklad o dokončení vývozu zboží z celního území Společenství, kopie záznamů této komunikace samy o sobě však nejsou přijatelné jako alternativní důkaz vývozu podle žádného způsobu upraveného v článku 796da odst. 4 prováděcího předpisu, neboť nesplňují ani formu, ani obsah takto akceptovatelných náhradních důkazů.
53. Soud proto neshledal námitky opodstatněnými.

54. Ve druhé žalobní námitce měla žalobkyně za to, že pokud měl žalovaný pochybnosti o výstavci předloženého dokumentu, měl ji vyzvat k doplňujícímu vysvětlení. Přestože žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že není zřejmé, kdo daný dokument vystavil, bez jakéhokoliv zdůvodnění uzavřel, že se nejedná o doklad vystavený příjemcem zásilky.
55. Ani tato námitka se nestala důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se zcela přiklání k názoru žalovaného, že v projednávané věci nebylo úkolem celního úřadu ani žalovaného prokazovat, zda předmětné zboží skutečně opustilo celní území Společenství. Důkazní břemeno celních orgánů se omezovalo v souladu s § 92 odst. 5 písm. b) daňového řádu pouze na otázky užití právní domněnky upravené v čl. 796e odst. 2 prováděcího předpisu, podle níž *jestliže celní úřad vývozu neobdržel po uplynutí lhůty 150 dnů ode dne propuštění zboží do režimu vývozu sdělení „výsledky kontroly při výstupu“ od celního úřadu výstupu ani uspokojivý důkaz dle čl. 796da odst. 4, může to celní úřad vývozu považovat za informaci o tom, že zboží neopustilo celní území Společenství*. Ze správního spisu přitom vyplývá, že celní úřad uvedené výsledky kontroly při výstupu neobdržel, podmínky pro nastoupení domněnky, že zboží neopustilo celní území Společenství, tak celní úřad prokázal.
56. Za této situace bylo na žalobkyni, aby domněnku vyvrátila důkazy, že zboží celní území Společenství skutečně opustilo – ve vztahu k ní žalobkyni skutečně tíží důkazní břemeno, neboť tvrdí, že zboží bylo vyvezeno (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Proto celní úřad vyzval žalobkyni, aby předložila některý z alternativních dokladů ve smyslu čl. 796da odst. 4 prováděcího předpisu, které celní úřad mohl považovat za dostačující. Nebylo tedy povinností celního úřadu, aby činil jakékoliv šetření a vyhledával místo žalobkyně důkazy na podporu jejího tvrzení. Žalovanému tak nelze vytýkat neúplné zjištění skutkového stavu, neboť zohlednil všechny dostupné a předložené důkazy, jimiž se řádně a přezkoumatelným způsobem zabýval. Žalobkyně měla jak v celním řízení, tak v řízení odvolacím dostatečný prostor k tomu svá tvrzení prokázat a věrohodně vysvětlit, a pokud se dostala do důkazní nouze, nemůže to být kladeno k tíži žalovaného.
57. Jde-li o tvrzení žalobkyně o údajném rozporu v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, tj. že žalovaný bez jakéhokoliv zdůvodnění uzavřel, že se nejedná o doklad vystavený příjemcem zásilky přesto, že nebylo podle něj z předloženého dokladu zřejmé, kdo jej vystavil, soud musí konstatovat, že žádný takový závěr žalovaný v napadeném rozhodnutí neučinil, tj. nevyslovil, že příjemce zásilky nebyl výstavcem potvrzení. Pouze nad rámec nezbytně nutných důvodů, na základě kterých odmítl tento návrh jako důkaz pro tvrzení žalobkyně, upozornil na obsahové a grafické nesrovnalosti předloženého dokumentu, které v něm oprávněně vyvolávaly či dále posilovaly pochybnosti o jeho věrohodnosti.
58. I tyto námitky jsou tak nedůvodné.
59. Dále žalobkyně v triplice uvedla, že o způsobu hodnocení jí předložených návrhů alternativních důkazů se dozvěděla až z odůvodnění rozhodnutí, a neměla tak možnost se k výhradám žalovaného vyjádřit.
60. Soudu je z úřední činnosti známo, že obdobnou námitkou se nedávno podrobně zabýval Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 11. 2017, č. j.:46 Af 26/2015-50, kde zaujal dosud judikatorně absentující názor, že by za určitých okolností mohlo jít o porušení práva seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí podle § 115 odst. 2 daňového řádu, a tedy o podstatnou vadu řízení před správním orgánem, pokud toto porušení mohlo mít

za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tento rozsudek byl posléze napaden kasační stížností a Nejvyšší správní soud o ní ke dni vydání rozsudku v právě projednávané věci dosud nerozhodl. Zdejší soud se ovšem v dané věci touto námitkou věcně zabývat ani nemohl, neboť byla uplatněna opožděně.

61. Podle § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. *žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*
62. Podle § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. *Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*
63. Z vlastních tvrzení žalobkyně v žalobě vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného jí bylo doručeno dne 21. 7. 2015. Podle pravidel počítání času upravených v § 40 s. ř. s. tak lhůta k podání žaloby a současně k uplatnění námítky, vyslovené v triplice, počala běžet dne 22. 7. 2015 a uplynula dnem 21. 9. 2015. Uplatnila-li žalobkyně námitku o nemožnosti vyjádřit se k důvodům neuznání předložených návrhů alternativních důkazů teprve dne 22. 2. 2016 v triplice ze stejného dne, stalo se tak 5 měsíců po uplynutí zákonem předepsané lhůty. Z tohoto důvodu nelze než tuto námitku odmítnout.
64. K tomu soud nad rámec nezbytně nutného též připomíná, že „*zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2017, čj. 2 As 322/2016-39). Jak již bylo uvedeno, předložené návrhy alternativních důkazů nesplňovaly náležitosti stanovené v článku 796da odst. 4 písm. a) prováděcího předpisu, proto skutečnost, že žalovaný před vydáním rozhodnutí neseznámil žalobkyni se svým hodnocením jí předložených důkazních prostředků, nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného a žalobkyně se ani nemohla legitimně domnívat (na rozdíl od věci posuzované Krajským soudem v Praze), že by doklad s tímto obsahem mohl prokázat výstup zboží z celního území Společenství. Žádným svým tvrzením by tak v případě, že by ji žalovaný se svým postojem stran hodnocení listin před vydáním rozhodnutí seznámil, nemohla účinně zvrátit závěry žalovaného, že alternativně lze v případě dokladu vystaveného příjemcem zásilky předložit pouze kopii potvrzeného a ověřeného dodacího listu, které nakonec v napadeném rozhodnutí i vyslovil.

VII. Závěr a náklady řízení

65. Podle čl. 251 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení lze platnost celního prohlášení po propuštění zboží do režimu vývoz zrušit, je-li celní úřad informován nebo má-li za to, že zboží neopustilo celní území Společenství. Tak se stalo i v nyní posuzované věci, proto žalovaný, resp. celní úřad vývozní celní prohlášení žalobkyně právem zrušil. Důvody, které jej k tomu vedly, jasně a přezkoumatelným způsobem uvedl a vycházel přitom z relevantní právní úpravy. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

66. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 27. června 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu